

Rvdm.Senyor Bisbe, Il.lustríssimes autoritats, Senyor President de la Coordinadora de Confraries de Maó, Senyor Rector de la Parroquia de Nostra Senyora del Carme, Germans majors i Consiliaris, benvolguts confreres i cristians de la ciutat de Maó, senyores i senyors, bona nit i gràcies per la seva assistència a l'acte...

Desitjaria, en primer lloc, agrair a la Coordinadora de Confraries l'amabilitat i, probablement, la temeritat, d'haver-me convidat a pronunciar aquest pregó .Un pregó que desitjo sigui transmissor de paraules, però, i per damunt de tot, de sentiments i creences. Un pregó de qui es sent profundament feliç pel fet de ser, com tots vostès, creient i sentir-se estimat per Déu a pesar de totes les meves mancances que –em creguin- no són poques... I voldria, en primer lloc, fer-los i fer-me, a mi mateix, una pregunta: **¿Per què crec en aquest Crist que va estimar-nos tant que el seu amor el va dur a la mort i a una mort de Creu ?** La llavor d'aquest llarg procés la situaria en un carrer molt estret de Maó, a finals dels anys 50. Un carrer sense sol i, per a la mirada d'aquell infant que era jo llavors, un carrer aparentment trist. A Rector Mort, a la vorera del Pont de Sant Roc, vivien veïns pobres i humils que no gaudien de les comoditats i de la confortabilitat de la qual gaudim ara. Però es passejava per l'indret un altre tipus de sol amablement ferotge que omplia les nostres vides de llum: els valors ètics que amb nosaltres habitaven. Era un carrer de portes obertes, on coneixíem el nom dels altres, on al carrer de Sant Jaume una doneta que tenia molt de santa, na Herminia, fiava a la gent del barri, fent possible que cadascú tingués sempre un plat calent a la taula. Els nins jugaven a l'acera i la paraula donada era més sòlida que un document notarial. I quan quelcom quedava sol –recordo el cas d'una velleta- les dones feien torns per a dur-li el dinar, el sopar, fer-li companyia i anar a dormir amb ella. **Morí a la llar, la seva, rodejada d'afecte...** I res de l'altre ens era alien a nosaltres... Jo era sí, un nin, però a la postguerra encara no soterrada, vaig ensumar el meravellós perfum dels valors evangèlics que pul.lulaven pel meu entorn i eren presents a les cases dels cristians, però també de les d'aquells que, sense ser-ho i sense proclamar-ho i sense saber-ho, ni tan sols ells, ho eren pels seus fets... Érem pobres i rics alhora. Teníem el tresor del temps, de la pau, de la tranquil.litat, coses que ens humanitzaven i ens feien solidaris... I al número sis, la llar –la meva- romania plena de simbologia i iconografia religiosa **(no estic segur que, ara, n'hi hagi de manifestacions externes del què creiem en les nostres vivendes) I, a dalt de l'escala, quan aprenia a caminar, vaig conèixer, per primera vegada, Jesús, sense saber encara el seu nom...** Aquest primer contacte fou merament visual. Era la representació, en forma de crucifix, d'un home que, per a mi, i sense comprendre encara res per l'edat, sofria i sofria molt. Vaig enamorar-me d'aquells ulls de patiment que em miraven. Expressaven dolor, però també amor envers a mi, tendresa... Record i visc de bell nou aquelles sensacions i les guardo, amb gelosia, a dins el meu cor. I el crucifix, envellit, roman, avui, encara, a la capçalera del meu llit... Sense saber-ho, la caritat no hipòcrita de l'exterior i aquella imatge esgarrifosa, formosament esgarrifosa, varen constituir la primera "Setmana Santa" d'un infant... M'agradaria veure, a les processons, nins rebent aquesta mirada divina gràcies a les imatges dels nostres passos, però també gràcies a la nostra seriositat de homes que saben què és realment el què fan... I el que fan no permet cap mena de frivolitat... La tasca duta a terme, en aquest sentit, i en els darrers anys, de conscienciació per part de les confraries i de la Coordinadora ha estat admirable i em mereix el meu més profund agraïment i sentiment d'admiració...

- Qui era, Pare, aquest home?

I mon pare, el primer catequista que vaig tenir, m'ho va explicar... Teníem, com ja he dit, temps... Quan els dies morien, el pare sempre em demanava com havia anat el jorn i quan quelcom em preocupava, sempre el pare trobava la solució als evangelis. **Els llegeia i les paraules eren mel a les meves oïdes i, després del petó del vespre, abans d'anar a dormir,**

me'l mirava agraït. Quan un problema em produïa angoixa, el pare repetia els textos evangèlics: “Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; toqueu i Déu us obrirà; perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba, i a qui toca, li obren. ¿Qui de vosaltres, si el seu fill li demana pa, li donarà una pedra? O bé, si li demana peix, li donarà una serp? Així, doncs, si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el vostre Pare del cel donarà coses bones als qui les hi demanen” (Mateu, 7, 7-11).

Jeus anava ocupant, per tant, espais a dins el meu cor i calia fer-li un lloc... Havia que despullar-se de tot el que no era acollidor: l'odi, la mentida, la rancúnia... La fe és, fonamentalment, un do de Déu, un regal esplèndid de la seva bondat, certament infinita, però que cal cuidar, com cuidem les coses que per a nosaltres tenen importància... El procés continuà amb la Catequesi, a les processons, amb l'amor **a i de** l'Església –aquesta Església que estimo- i que no és la que, alguns, desitgen, amb mala intenció, divulgar. I els sagraments... I, també, la raó que em xiuxiuejava, la veritat per a mi evident, de l'existència de Déu... La que explica l'ordre de la Natura, de l'Univers i dona sentit a la meua i a les seves vides...

I arriba Setmana Santa. I aquesta fe em mostra, una vegada més, no tan sols la mirada amatent d'aquell home crucificat, sinó tota la seva Passió... I em commou el seu amor sense barreres. No foren les fuetades, ni la pròpia mort el què patí. Crist desitjà viure, en la seva carn, en la carn d'un sol home, tots els suplicis que pot arribar a experimentar un ésser humà. La incomprensió i, especialment, la dels seus; la separació del pare i de la mare; el saber el futur que li esperava; la pobresa; la burla; la temptació de quedar-se a dalt de la muntanya, allunyat dels problemes i del destí; la traïció de Judas, la esquinçadora soledat a la muntanya de les Oliveres; la negació de Pere; el turment físic i psicològic; l'escarni; la temptació de un “deixar-ho córrer” i finalment, la mort... Com no podria estimar Jesús? Com no podria commoure -me davant el seu amor, un amor que, pel fet de ser jo un home, és tan gran que no puc pas comprendre...

I és, novament, sí, Setmana Santa...

I m'agradaria pensar que a les nostres llars hi ha, al manco, un crucifix on un nin pugui conèixer, per primera vegada, Déu fet home...

I retrobar-nos amb Ell, després d'una revisió de vida, mitjançant el sagrament, malauradament tant oblidat, del Perdó... Em deixat els confessoris potser massa tots sols...

I recuperar el temps i la tranquil·litat i la pau d'aquell carrer per a meditar, per a recobrar valors i per demanar-nos algunes coses...

I viure la litúrgia d'aquest dies –part essencial, essencial, repeteixo, d'aquesta Setmana Santa- no de manera rutinària, sinó viscuda i, fins i tot, patida...

I trobar moments per parlar els fills de Déu...

I PER ADMETRE QUE EL QUÈ VIVIM NO ÉS UN RECORDATORI. QUE EL PATIMENT ROMAN, UN ALTRE COP, PRESENT...

I DES DE LA LITÚRGIA, DEMANAR-NOS EL PROPER DIJOURS SANT...

Sinó hem traït Jesús posant davant la nostra fe altres interessos...

Sinó encara nos ens adonem, cada diumenge, del què significa la Eucaristia, realment, com, tal volta, tampoc ho van entendre els seus deixebles...

Sinó l'hem deixat tot sol, no a la Muntyana de les Oliveres, però si a la capella del Santíssim, on, amatent, ens espera, sense massa èxit, cada dia, perquè les ocupacions de la societat ens impedeixen regalar-li uns minuts de companyia...

Quants de Getsemaní hi haurà hagut a les nostres vides? **I he de confessar -lis que aquesta solitud es, per a mi, un dels moments més esgarrifosos de la seva Passió...**

I DES DE LA LITÚRGIA, DEMANAR-NOS, EL PROPER **DIVENDRES SANT**...

¿Quantes fuetades ha rebut, dia rere dia, de nosaltres, en forma de pecats, molt sovint d'omissió?

¿Quantes vegades hem volgut viure un cristianisme plàcid i no perillós, no compromès i cada una d'aquestes vegades s'ha materialitzat en una espina que ha anat configurant una sagnant corona?

¿Quantes vegades, com Judas, els interessos econòmics ens han allunyat d'Ell, per a resultar-nos, tal volta, incòmode?

I quantes vegades hem estat Pere? Quantes vegades l'hem negat? Quantes vegades hem tingut por a manifestar públicament la nostre fe? Quantes vegades ens hem avergonyit d'Ell? ¿Quantes vegades ens hem amagat a les catacumbes no materials de la societat que ens rodeja on ser i manifestar-se creient és políticament incorrecte? Quantes? Quants confreres participen a la processó de Divendres Sant i quants a la de l'Encontre, quan anem a cara descoberta?

I DES DE LA LITÚRGIA, CAL DEMANAR-NOS TAL VOLTA, EL PROPER **DISSABTE SANT**...

Si recordem les paraules del propi Crist: “Qui acull un d'aquests en nom meu, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, no m'acull a mi, sinó el qui m'ha enviat” (Marc,9,37).

O aquelles altres de la Mare Teresa de Calcuta, pronunciades a l'any 1974: “Veo a Dios en cada ser humano. Cuando lavo las heridas de los leprosos, siento que estoy curando al mismo Señor. ¿No es una experiencia hermosa?” La Passió roman viva, en Jesús i en els nostres germans...

Hi ha, diàriament, multitud de crucificats... I en cada un d'ells tenim Jesús...

Un “Power Point” rebut, recentment, en el meu correu electrònic, oferia xifres i denúncies esgarrifoses:

“Niños afganos, refugiados en Pakistán –deia el text- de entre cuatro y seis años, trabajan en fábricas de ladrillos y a pleno sol. Su trabajo consiste en dar la vuelta a cada pieza para que se sequen más rápidamente al sol. El peso de los niños es tan poco que permite, en este penoso trabajo, que no se deformen las ladrillos sobre los que andan y sobre los que se apoyan”. I Jesús és amb ells...

“En la capital salvadoreña, buitres y niños se disputan los restos de la opulencia en los depósitos de basura” – continuava-

Continuem ?

220 milions de nins treballen actualment en el món i són autèntics esclaus... Altres 100 milions viuen i dormen al carrer. 10 milions són víctimes de l'explotació sexual. El 55% dels fillets que moren actualment, moren per desnutrició, infermetat que mata amb

lentitud... I la terra de Jesús continua essent pintada, diàriament, de vermell, amb la sang de dos pobles que no saben o no volen entendre- se...

I actuarem com Pilatos?. Ens rentarem, també, les mans en aquesta Setmana Santa ? Llavors ens diran els qui no combreguen en les nostres conviccions que és clar que Déu no existeix per que permet el mal en el món. I podrem repetir doncs les paraules de Albert Einstein pronunciades a l'Alemanya dels anys 20: "Dios no creo el mal... El mal es el resultado de la ausencia de Dios en el corazón de los seres humanos".

És clar que no podem canviar el món, però quelcom haurem de fer a més a més de reproduir les paraules del geni, si desitgem ser sal i llum, si volem, com vol el Pare, que utilitzem, com cal, el lliure albir, la nostra llibertat... És clar que mai no tocarem amb els nostres dits la utopia, però si aquesta, en terminologia matemàtica, fos un deu, i la misèria més absoluta un cero, haurem de reconèixer que, tot i sabent que mai no arribarem al màxim, no serà el mateix haver assolit un vuit que, únicament, un dos...

La Passió es repeteix, en Crist i en els nostres germans. Deien que Alejandro Magno va fer cridar a un dels seus soldats que es deia, com ell, Alejandro Magno i que duia una vida de perdició. L'emperador li demanà que canviés de nom o de vida... Pot ser caldria enfrontar-nos, també, nosaltres, a aquesta disjuntiva...No salvarem els fillets de l'Afganistan, ni podrem tancar els prostíbuls, ni distribuir de manera justa la riquesa donada per Déu a tots els homes... Però sí donar petites passes en els nostres barris, en la nostra feina, en les nostres associacions de veïns, en... En paraules, novament, de la Mare Teresa: "Nosotros sentimos que lo que estamos haciendo es sólo una gota en el océano. Pero el océano no estaría tan lleno si no existiera esta gota". I aquí, ara, en aquesta mateixa Parròquia, benvolguts oients, n'hi pot haver moltes, de gotes... De no fer-ho (i què millor que en aquest Dissabte Sant de aparent desencís i meditació?) haurem de seguir el consell d'Alejandro. O haurem de canviar de vida, o haurem de deixar de anomenar-nos cristians... La força de Déu mai no ens mancarà. I avui, ara i aquí, sí, en aquesta Església, les paraules de Crist venen a nosaltres i ens diuen, amb el mateix amor que vaig contemplar, essent un nin, a dalt de l'escala, en aquell crucifix: "Mirad que yo estoy con vosotros, cada día, hasta el fin del mundo" (Mt,28,20). De què hem de tenir por, doncs?

¿Som conscients de que el seu no és, per tant, un missatge de mort, sinó de vida? En paraules del Llibre de la Saviesa: "Als ulls dels insensats semblava que morissin, la seva vinguda era tinguda per un mal, el seu traspàs, aparentment, era un desastre (...) i ells, en canvi, tenien l'esperança segura de la immortalitat"

Fem-li companya, Dissabte Sant...

Regalem-li un dia exclusivament dedicat a Ell, Dissabte Sant...

Esperem el moment ple de joia durant la Vigília de Dissabte Sant...

Netegem els nostres sepulcres, Dissabte Sant...

I, en aquest Dissabte Sant, triem canviar de vida, per a no tenir que canviar de nom...

DE FER-HO AIXÍ, I EN AQUESTA, AQUESTA PROPERA PASQUA, HAUREM, VERTADERAMENT, RESUCITAT AMB ELL...

Haurem sopat –què ens adonem?- amb Crist, el Dijous Sant.

Encara hi haurem estat a temps per a dir-li que no el trairem, en aquesta ocasió, ni en les nostres paraules, ni en els nostres fets.

I Dijous Sant, a las capelles del Santíssim li farem companyia i companyia no rutinària... Per evitar-li el turment de Getsemaní...

Encara, sí, hi som a temps, per, Divendres Sant, i participant activament en la Litúrgia, estalviar-li una fuetada més i consolar-lo amb la nostra conversió sincera, radical i compromesa. És possible, germans, encara ho és... I a las processons no portarem imatges, ni viurem un ritu, i molt menys, un costum ja que sobre les espatlles durem el dolor de Maria i els patiments d'Aquell que ens va donar un amor i un perdó tan grans que no podem tan sols assimilar-los... I pensarem que és Pare meu, però també Pare nostre i veurem, en els altres, els nostres germans... I deixarem que Einstein parli i ens recordi que el mal és, precisament, això, l'absència de Déu en els nostres cors. Cors on no deixarem que hi entri l'odi, per que pot fer d' ell la seva llar. Les habitacions, netes, romandran únicament obertes al seu amor. I podrem esperar, tranquils, la seva vinguda durant el Dissabte Sant...

No tindrem, ja, por a la mort. I esperarem, sí, decidits a ser, llum i sal...

I, finalment, ressuscitarem amb Ell...

I serà Pasqua... L'esclat de vida i d'esperança. La Resurrecció i el projecte de Salvació ja finalitzat. Goig sense mesura. De la nit haurem passat a un nou dia. El Dia, en majúscules. No caldrà cercar entre els morts al qui és viu. No el cercarem, no, on no pertoca. Viurem la felicitat de l'Encontre entre el Fill i la Mare. I anirem a proclamar-ho, renovats, i recordant, agraïts, el llarg procés viscut.

La Setmana Santa haurà estat, doncs, realment, Santa... I l'home del crucifix, a la capçalera del meu llit, em/ens parlarà de sofriment i de mort. Però a la seva mirada, dirigida a tots els homes de bona voluntat, a tots vostés, hi afegirà, ara, un somriure...

Gràcies!

Juan Luis Hernández Gomila.

Pregó de la Setmana Santa de 2008.

Parròquia de Nostra Senyora de El Carme.

Maó, dimecres dia 12 de Març.